לשדות רחוקים.

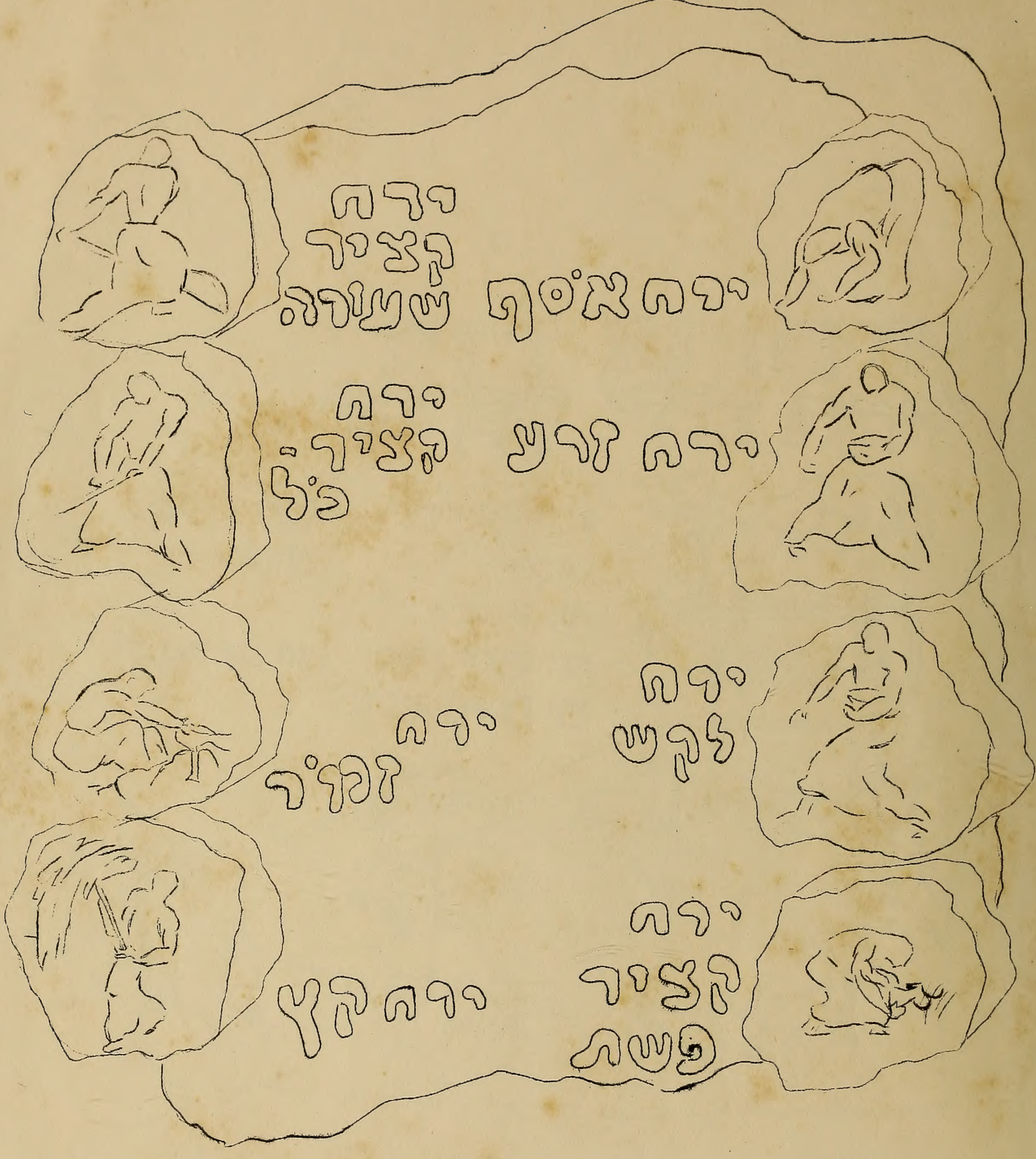
לעמל.

סדר ליל פסח

החוגים רעננה ניסן צ"ח

עובדי אדמה
היו אבותינו
בכנען

ולאדם
אמר
ארורה האדמה
בעבורך:
בעצבון תאכלנה כל
ימי חייך: וקוץ ודרדר תצמיח לך:
ואכלת את עשב השדה: בזעת
אפיך תאכל לחם עד שובך אל האדמה
כי ממנה לקחת: כי עפר
אתה ואל עפר תשוב:

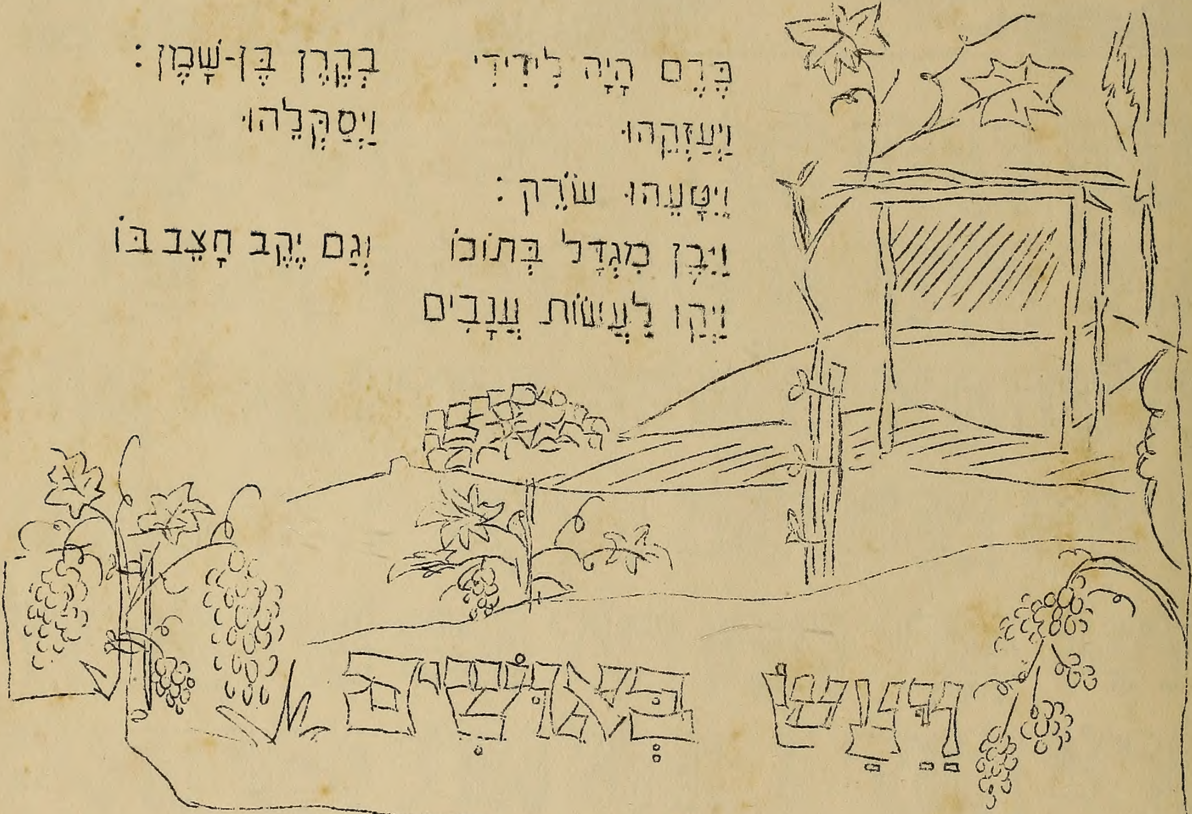

שבר חרס עתיק, נמצא בחפירות בגזר, מונה שמונה ירחי-שנה לפי עונות עבודת האכר.

לֶקֶשׁ - זריעה מאוחרת. פֶּשֶׁת - פשתן. קֵיץ - פרי-הקיץ.

אָשִׁירָה נָּא לִידִידִי שִׁירַת דּוֹדִי לְכַרְמוֹ

כֶּרֶם הָיָה לִידִידִי בְּקֶרֶן בֶּן-שָׁמֶן:
וַיְעַזְּקֵהוּ וַיְסַקְּלֵהוּ
וַיִּטָּעֵהוּ שֹׂרֵק:
וַיִּבֶן מִגְדָּל בְּתוֹכוֹ וְגַם יֶקֶב חָצֵב בּוֹ
וַיְקַו לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים

וְהָיָה כֶּאֱסֹף קָצִיר קָמָה וּזְרֹעוֹ שִׁבֳּלִים
יִקְצוֹר וְנִשְׁאַר בּוֹ עֹלֵלוֹת כְּנֹקֶף זַיִת שְׁנַיִם
שְׁלֹשָׁה גַּרְגְּרִים בְּרֹאשׁ אָמִיר: וְאָבְלוּ נְאוֹת
הָרֹעִים וְיָבֵשׁ רֹאשׁ הַכַּרְמֶל: זֶה שְׁנָתַיִם
הָרָעָב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין
חָרִישׁ וְקָצִיר: וַתֵּלַהּ הָאָרֶץ מִפְּנֵי הָרָעָב:

הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאוּם ה' וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקּוֹצֵר
וְדוֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמוֹשֵׁךְ הַזָּרַע וְהִטִּיפוּ הֶהָרִים
עָסִיס וְכָל הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגַגְנָה׃ וְשַׁבְתִּי
אֶת שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּבָנוּ עָרִים נְשַׁמּוֹת
וְיָשָׁבוּ וְנָטְעוּ כְּרָמִים וְשָׁתוּ אֶת יֵינָם וְעָשׂוּ גַנּוֹת
וְאָכְלוּ אֶת פְּרִיהֶם׃ וּנְטַעְתִּים
עַל אַדְמָתָם וְלֹא יִנָּתְשׁוּ עוֹד מֵעַל אַדְמָתָם׃

רחוב היהודים הוא
סמל מפלתנו. סמל
גלות ישראל. אל
תבקשו בו עץ פורח,
שכבת דשא, זמירת
צפרים, אויר בריא,
פנים צוהלים.
לשוא.
עובדים אנו את
האלהים, ושופכים
את מכמני היצירה,
אין לנו קרבת נפש

להרים ולגבעות,
לנחלים ולימים, ואין
בלבנו מורא ופחד
מצבא השמים.
לנו עיונים והקשים,
ספקות וודאיות, אף
סודות לנו;
וצרופים, - אולם
מול הטבע סוגרים
אנו את עינינו, או
נבנה עליו חומה.
(מ.י. ברדיצבסקי)

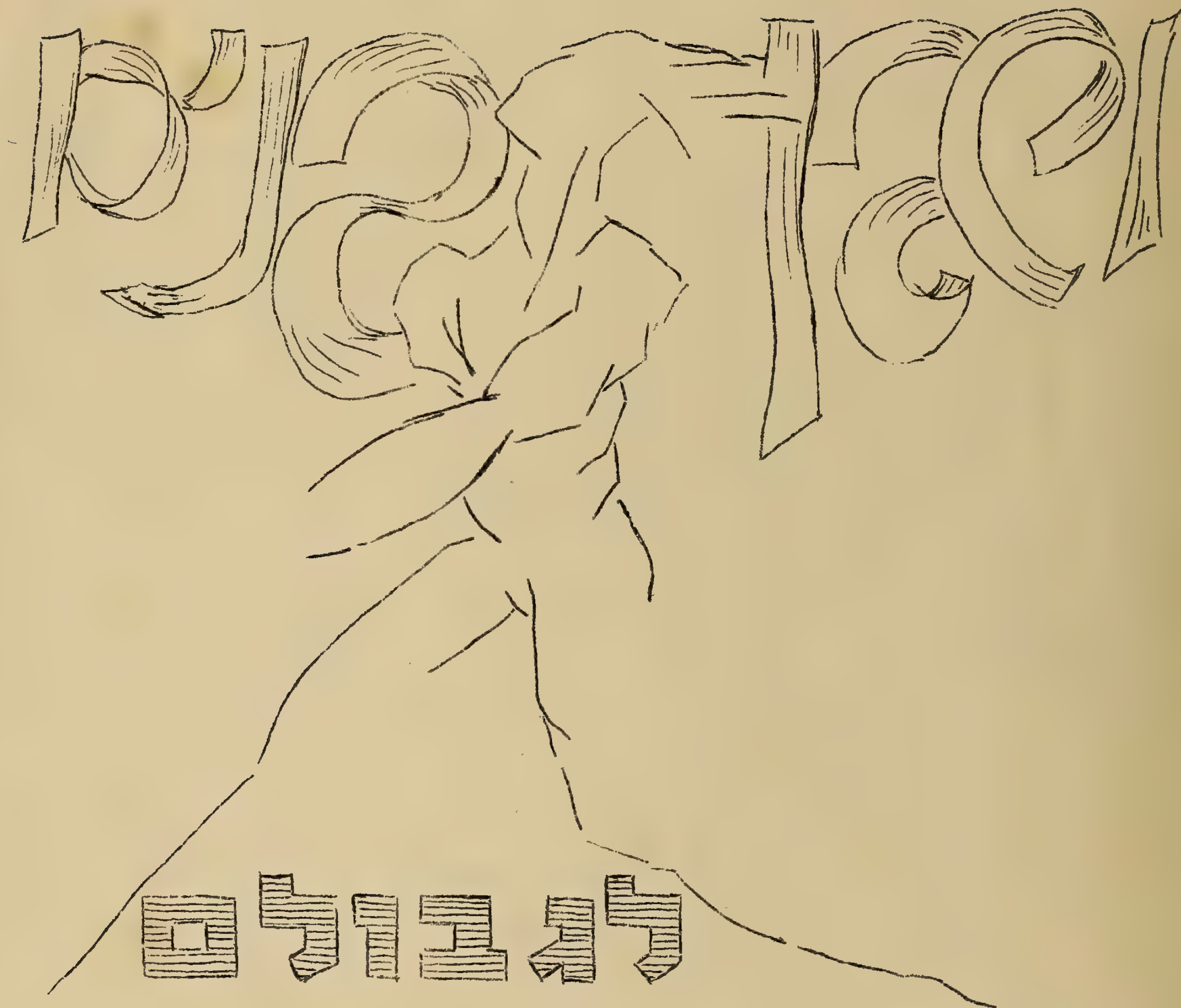
את פני בקרקע אכבשה
לארץ הרטבה אפלה
ואשאלה את פי האדמה
ואזעק הרבה בבכה אל חיקה:
הגידי לי, אמי אדמה
רחבה, מלאה וגדולה —
מדוע לא תחלצי שדך:
גם לי, נפש דלה שוקקה?

כשעני אעמד לפני הוד
הקמה המאירה ושמחה,
ואדע אך עתה את עניי מה רב.
הה, אך עתה אראני!
לא ידי עצבוכן, שבלים,
לא ידי קוממתכן טפחה,
לא כחי פארתי דמה,
לא אני אצרני.

ביום אשר תשוב המחרשה להיות
בידי החזקה של האכר היהודי

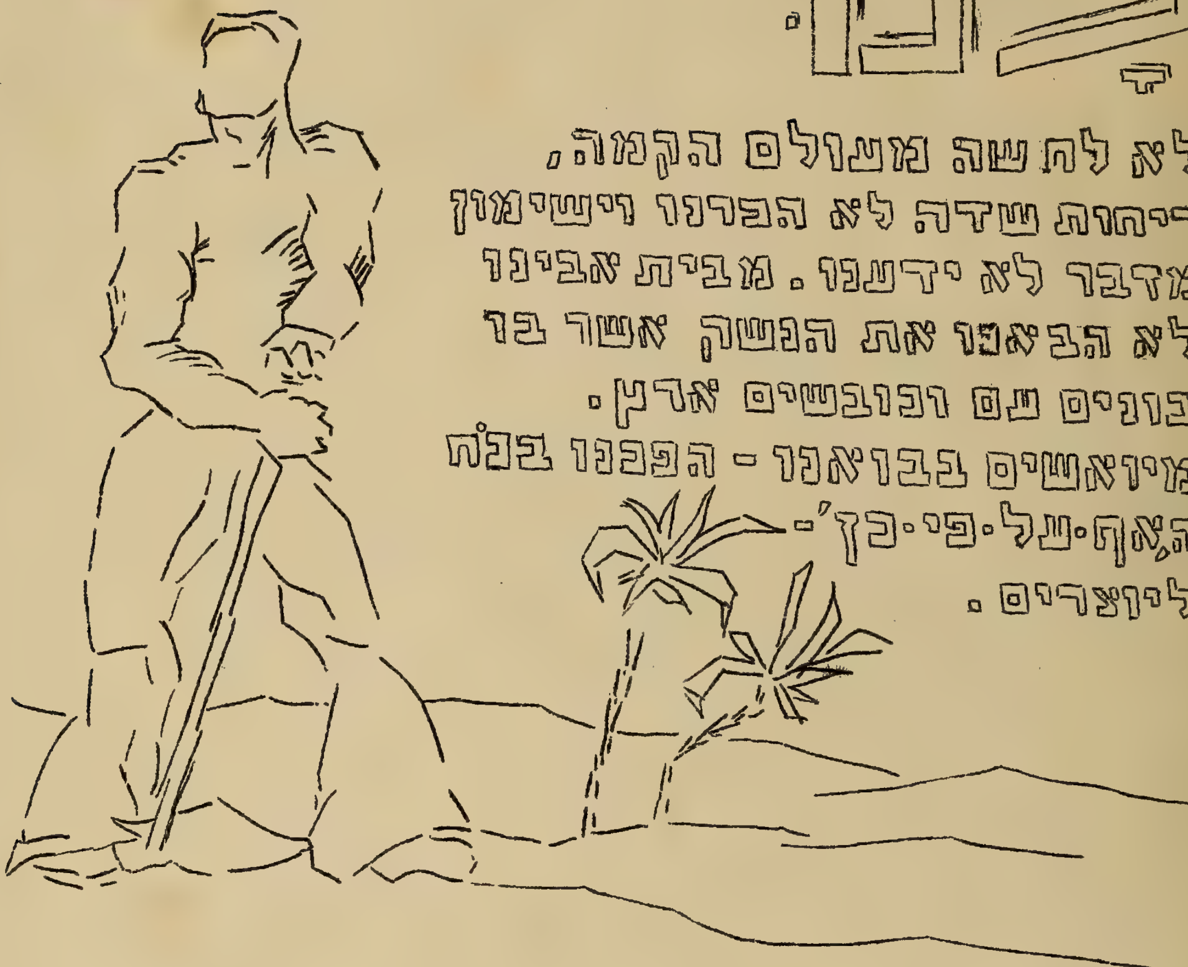

תבא שאלת היהודים עד קץ
פתרונה

לגבולם

לָנוּ

לא לחשה מעולם הקמה,
ריחות שדה לא הכרנו וישימון
מדבר לא ידענו. מבית אבינו
לא הבאנו את הנשק אשר בו
בונים עם וכובשים ארץ.
מיואשים בבואנו - הפכנו בכֹח
האף-על-פי-כן"-
ליוצרים.

בכנרת

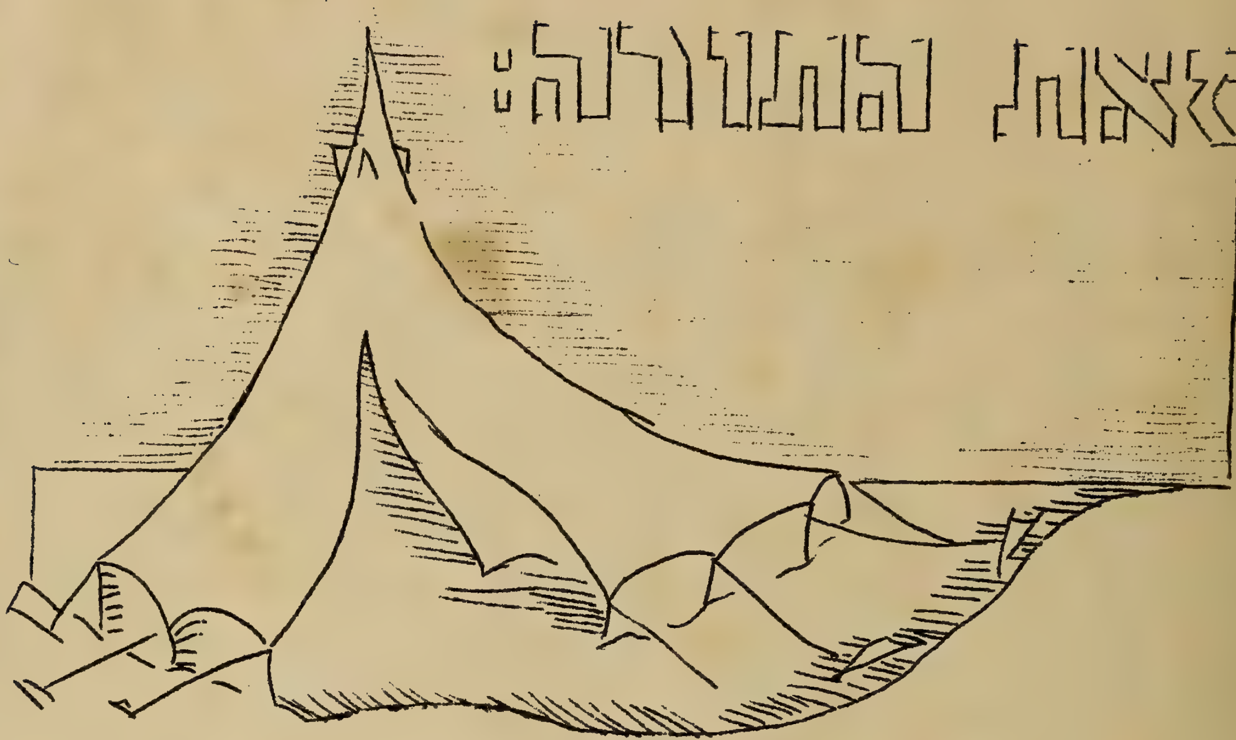
מַה הֵם יוֹדְעִים מִיִּסּוּרֵי הַחֹרֶב,
אֲוָיוֹת הַכְּמִישָׁה שֶׁל שָׁרְשֵׁי־הַחִטִּים?
מַה הֵם יוֹדְעִים מַגְּעוֹת הַתְּכֵלֶת
הַתְּלוּיָה קָרָה וּנְחוּשָׁה בַּמְּרוֹמִים?..

מִדֵּי עֶרֶב וָבֹקֶר לַחֲרֹק שִׁנַּיִם,
וְלַעֲשׂוֹת תְּפִלָּה לַגּוֹרָל הַסּוֹרֵר...
מַה הֵם יוֹדְעִים אֲיֻמַּת הַפַּלָּיָה
שֶׁל צִיּוֹן וְשׁוֹדֵם וְדָגָן נוֹהֵר---

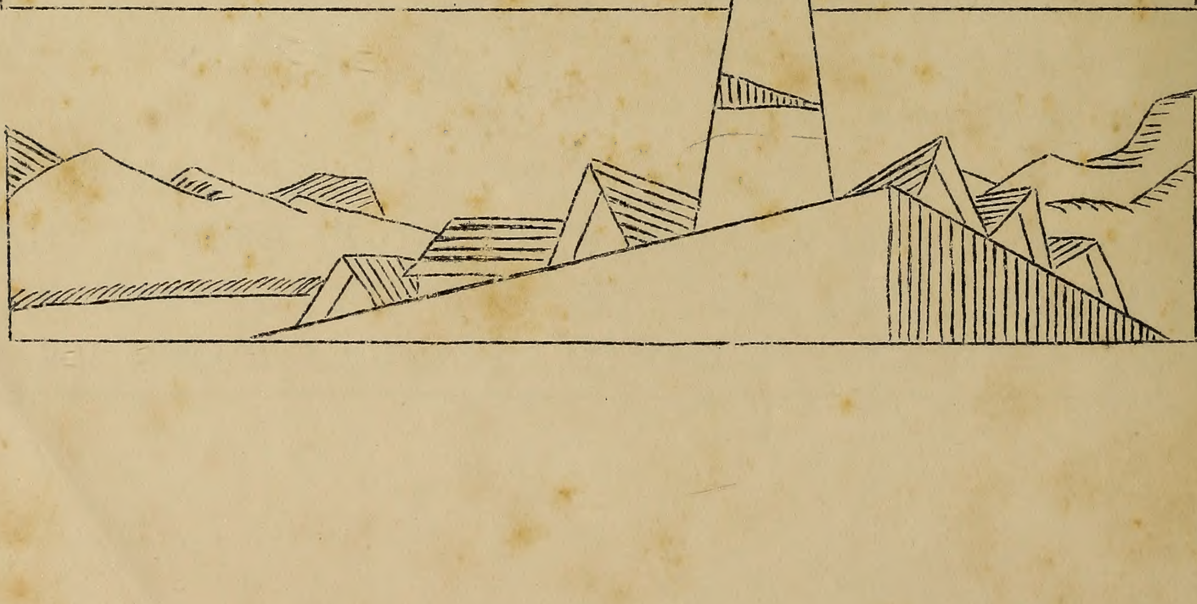
לא במספר שנים
יהפכו בני עם תגרן
לבני אדם עובדים.
כי אם במשך דורות.
כי העבודה תובעת
את כל האדם, יונקת
את לשד הכוחות,
ומשיבה אך מעט.

צאת המחנה:

והתאחזות
הסתפקות במועט
ההתנדבות

כל אותו היום נלוַתני הרגשת שמחה ללא גבול, קשר רציני ואחריות עמוקה. הבַּח הגדול ביצירה, בהעפלה ובכבוש - כבש את כלי. העבודה הקדחתנית ביום ובלילה, ואחר כך מסע האוטומובילים עמוסי הבית בעתיד, נסיעה בשטחי שממה על פני מישור רחב, עמידת המסע באחת הפנות הנשמות האלה - נקודת ההתישבות בעתיד. פה יהיה בית, מפה יתחיל הכבוש, גדור השטח בחומה, הַצָבת התחום המבוצר. לפני שנה - שממת נצח, והנה מוקם ישוב, ולעתיד - משקנו הגדול.

דלה עודנה אדמת
ישראל, זעומה תנו-
בתה וחמור סבל
עמליה. אך גדול כח
עוני זה להפרות ולהניב
לבות המוני בני ישראל רחוקים. כי עוד לוהט ויוקד
בנשמת בן ישראל חזון קבוץ עובדי אדמה מרובה
מאד באוכלוסין, אשר יתנחל על פני שטח כמולדת
גדל כמות בדמות שבעים ושבעה עמקים אשר ליזרעאל.

sehr selten

$3.–